յանձնել, կրնայ երկու-երէք անձի ալ յանձնուիլ, միայն թէ այդ իշխանութիւնը գիտնա կառավարել, եւ ամենայն ոք գիտնա նոյնպէս հնազանդիլ եւ ուրիշները հնազանդեցնել: Պէտք է համոզուինք, որ Հայաստան ուտող, սպասող ցեցը անիշխանութիւնն է, միմիայն պատճառ իւր կործանման, աւերակաց եւ գերութեան:

Երբ ինք լռեց՝ քանի մը երիտասարդք մօտենալով ըսին.

— Աշոտ իշխան, մենք զքեզ արժանաւոր կը տեսնենք այդ իշխանութեան, դու յանձն առ եւ գործէ եւ մենք պատրաստ ենք քեզ հնազանդելու եւ օգնելու:— Նոյնը կրկնեցին մեծ մասը ժողովականաց. երբ Աշոտ լուռ կեցած կը մտածէր, եւ երբ ամէնքը նոյնը կը կրկնէին եւ կը բռնադատէին պատասխանել, նա վերջապէս համեստ ծանրութեամբ սկսաւ այդ իշխանութեան դժուարութիւնքը ցոյց տալ, իւր երիտասարդութիւնն առջեւ դնել, եւ խնդրեց, որ «Միթէ՞ կարելի չէ՛ր այսպիսի իշխանութիւն մը իւր հօր՝ Սպարապետին յանձնել, որուն քաջութիւնը, խոհեմութիւնը, փորձառութիւնը յայտնի էին բոլոր Հայաստանի»:

— Կեցցէ՛ Սմբատ Սպարապետ,— ըսաւ, գրեթէ միաբերան բոլոր ժողովքը,— յիրաւի նա է միայն արժանաւոր, նա կրնայ փրկութեան հանել Հայաստան:

Եւ երբ ձայները հանդարտեցան, Աշոտ խոստացաւ հօրը իմացնել այդ ժողովքին որոշմունքը եւ խնդրեց, որ երբ իւրաքանչիւրին իմաց տրուի՝ սահման եալ տեղին ամէնքը գտնուին:

Արդէն արշալոյսն հասած էր, ժողովքը սկսաւ ցրուիլ, ամէն մարդ իւր տեղը կ'երթար: Երբ դռնեն դուրս ելան, Գուրգէն Յովնանի երեսը նայելով. «Եղբա՛յր, դու ի՞նչ կ'ըսես այս եղածին, ես Սպարապետը ոչ տեսած եմ եւ ոչ կը ճանչեմ, կրնա՞յ ազդը փրկել»:

— Ազգը փրկելու կարողութիւն մարդ մը միայն ունէր, իմ կարծիքովս, յկայոց կաթողիկոսը. բայց նա ո՛չ կամեցաւ. դատաստանը աստուած ինք տեսնէ: